Ovidiu Bufnilă
În inima inimii norilor

AVERTISMENT:
Această creaţie conţine limbaj licenţios sau denaturat, nuditate excesivă etc…

Arată creaţia. În timp ce corăbiile se desprindeau de ţărm pornind spre Americi, Gonzales, grămăticul abaţiei din Toledo se întâlni cu Morales, dulgherul, care se jură pe viaţa lui că îndeplinise întocmai ordinele primite. Corăbiile condorcelui de Mantua nu aveau să ajungă prea departe iar cu puţin noroc, furtuna care bântuia arhipelagul avea să le trimită la fund în doi timpi şi trei mişcări. Grămăticul îşi frecă mâinile plin de bucurie şi vărsă în punga dulgherului cei o mie de ţechini promişi cu două seri în urmă. Gonzales alergă apoi într-un suflet la birtul Mistreţul Albastru pe care îl ţinea un ciung care cutreierase mările în căutarea unei comori bengaleze. Ciungul dădu cep unui butoiaş cu rom şi, făcându-i cu ochiul lui Gonzales îi spuse că nu i-ar strica un pumn de guldeni. Gonzales se miră că preţul romului crescuse peste noapte şi vru să ştie din ce pricini şi nu mică îi fu mirarea când ciungul îi şopti la ureche că avea habar de toată tărăşenia şi că engulabilul Carduce, omul de taină al regelui Filip al II-lea, ar fi dat chiar şi două pumni de guldeni ca să afle tainicele isprăvi ale abaţiei din Toledo. Era Anul Domnului şi regele voia să pună mâna pe Americi înaintea Papei Urban al XVI-lea care trimisese o misiune secretă dincolo de ocean. Gonzales văzându-se strâns cu uşa se înfurie peste măsură şi scoţându-şi hangerul îl înfipse plin de ură în gâtul ciungului şi apoi aruncă opaiţul peste fânul de pe podele stârnind un foc straşnic. În îmbulzeală, grămăticul se făcu nevăzut cât ai zice peşte şi, încălecând un catâr o porni iute către Toledo să dea ochi cu stăpânii săi. Gonzales călări toată noaptea şi, spre ziuă, pe când ieşea din Pădurea Fiarelor care se învecina cu domeniile infantei Izalba, avu o vedenie. Un pâlc uriaş de nori ieşi de după deal şi în inima norilor grămăticul zări corăbiile regelui Filip al II-lea. Gonzales se udă până la piele şi văzu nişte peşti uriaşi căzând din cer şi o mulţime de melci sidefii şi înţelese că totul se petrecea aievea. Îşi făcu semnul crucii şi îngenunche cerând îndurare Domnului exact în clipa în care un căpitan îngreunat de armură ridică securea

descăpăţănându-l. În 1977, pe o stradă în Madrid, nişte femei au zărit nişte corăbii în inima norilor şi au povestit poliţiştilor şi jurnaliştilor că nişte bărbaţi în zale au întors cartierul cu susul în jos şi că le-au ameninţat cu moartea dacă nu le vor spune unde-l pot găsi pe Gonzales Matoras, urmaşul grămăticului. Femeile s-au jurat că spun adevărul dar au negat că în cartierul lor ar fi locuit vreun bărbat cu numele acesta. Gonzales Matoras s-a născut însă cu douăzeci de ani mai târziu și faptul că el se află încă în viaţă se datorează hazardului care guvernează mişcările norilor.